

22-12-2014

Beste Vrienden,

Ook hier is het heilige seizoen weer begonnen: in de supermarkten staan levensgrote kerstman-poppen langzaam wiebelend op saxofoons te blazen, terwijl alle bedienden rode puntmutsen op hebben. Inspirerend hoor.

Twee weken geleden hadden we, zoals dat nu al voor de vierde keer gebeurde, een openlucht-show van kinderen, georganiseerd door drie toneel-artiesten uit Bulgarije. Die verzamelen dan straatjeugd en weeskinderen vanuit verschillende organisaties, zoals ons KUAP, en voeren sprookjes op. Deze keer ging het om wel drie- of vierhonderd kinderen. Wekenlang hebben die geoefend onder leiding van die Bulgaarse dames. De voorstelling was een lust voor het oog alleen al: al die kinderen droegen fantastische kleuren, en de locatie was ook prachtig; op een grasveld aan de oever van het meer. Wat mij steeds opviel was dat geen van de kinderen ook maar de minste plankenkoorts had, integendeel. Het acteren staat ze op het lijf geschreven. En het dansen, en het zingen. Beesten waren gemaakt van manden, karton en ijzerdraad, en werden door kinderen rondbewogen. We zagen een dans van twintig kameleons, van vijftien flamingos, van twaalf libellen, een dans van wuivend gras, en wandelende bomen met maskers waaraan je kon zien of het boze of vriendelijke bomen waren. En apetrots waren ze, die kleine toneelspelertjes; het deed hun zo goed. Meer waard dan eten of drinken.

De vorige week heb ik mijn drie-maandelijke bezoek gebracht aan de neuroloog in Nairobi, voor mijn parkinsonisme. Dit keer had ik een nieuwe dokter; de oude was er niet meer; blijkbaar met pensioen, niemand wist waar hij was. Maar de nieuwe was prima. Hij maakte mij duidelijk dat parkinsonisme geen “ziekte” was, maar een “toestand”, en wel een toestand die je zelf kon regelen met pilletjes. Geen ziekte, dus ook geen genezing, begreep ik. En niet zielig doen. Tja, daar zit wel wat in. Bedankt. Leuke man. De autoweg naar Nairobi, zeven uur rijden, is heel wat verbeterd. Maar op sommige punten zijn ze nog bezig met gigantische kunstwerken zonder aanwijzingsborden, zodat het verkeer chaotisch door elkaar loopt. Ergens was ik de weg echt kwijt, en, jawel, daar stond een politieagent. Op mijn verzoek om hulp reageerde hij met; “U bent nu onder arrest voor het rijden op een verkeerde weg; ik moet u meenemen naar het politiebureau, en u zult voor de rechter moeten verschijnen”. Hij beweerde dat er richtingsborden stonden; wat helemaal niet waar was. En hij bleef maar zeggen: “U bent onder arrest”, waarbij hij zijn armen woest omhoog zwaaide met gekruiste polsen alsof ze geboeid waren. Op mijn vraag of hij hier niet was om mensen te helpen, antwoordde hij dat hij overtreders moest pakken. Het was duidelijk: hij wilde mij geld afpersen. Ik zei hem dat ik 35 jaar in dit land gewerkt had, gratis, zonder iemand geld te vragen. Toen zei hij: “Heeft iemand u om geld gevraagd?”. “Nou”, zei ik, “neem me dan maar mee naar het bureau.” Toen liet hij mij toch maar doorgaan, met het toewensen van een aangename reis. Het valt dus soms nog wel mee.

Vlak bij Kericho bestelde ik in een wegrestaurant wat thee, een omelet en toast. Vriendelijke lui, maar niet erg professioneel. Aan het tafeltje naast me schreef de ober een bestelling in de palm van zijn hand. Mijn juffrouw nam de bestelling eerst met het hoofd aan, maar kwam toch even later met een papiertje terug. Na een kwartier kwam ze met de vraag of er op mijn brood ook margarine gesmeerd moest worden. “Liever boter”, zei ik, maar dat hadden ze niet. Later kwam ze weer met het nieuws dat ze geen brood hadden, maar dat ze het waren gaan halen. Uiteindelijk kwam alles in orde.

Op onze folder van het OMA-project staat een breed-lachende grootmoeder met kindertjes, iemand die veel van jullie wel kennen. Dat is Wilfrida, die kookster op onze twee grote voettochten was. Ze is een ijzersterke vrouw, niet klein te krijgen. Wat hebben zij en haar man gezwoegd voor hun vele kinderen, en wat is daar weinig van terechtgekomen. De meisjes gingen dood aan AIDS, de jongens werden zuiplappen; en niemand steunt haar en haar man die hartpatient is. Dit voorjaar stierf een schoondochter – en Wilfrida mag de begrafenis betalen. Gisteren belde ze mij op dat haar nog overgebleven zoon gestorven was. Weer een begrafenis om te betalen. Ik moet haar maar weer wat van mijn AOW geven.

Dan is er nog wat. We zijn van plan om in de zomer van 2015 weer een bezoek aan Pandipieri te organiseren, gecombineerd weer met een sponsorwandeling zoals die van het vorig jaar. Doordat hier de internet-verbinding voor lange tijd steeds weer uitviel, is het ons niet gelukt om de gegevens over dat bezoekersprogram op tijd klaar te krijgen voor onze Pandipieri Kerstbrief. Maar houdt er

maar rekening mee dat heel binnenkort een speciaal bericht komt over een bezoek aan hier, en waarschijnlijk de eerste helft van juli.

Tot slot heel veel goede wensen, nieuwe inspirerende gedachten bij het Kerstfeest, en heel veel geluk en goede moed in het Nieuwe Jaar dat komen gaat.

Hans Burgman